

29490

De Avonturen Van De Familie Avenier

Deel 4

door

MARIA GOOS

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE AVONTUREN VAN DE FAMILIE AVENIER DEEL 4** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **MARIA GOOS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright © 2008 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Tekst- en datamining voor gebruik en training van kunstmatige intelligentie is uitdrukkelijk niet toegestaan. All rights reserved, including those for text- and datamining for AI training and similar technologies.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

De Friese Poort 106

1823 BT Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, generale repetities met publiek, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **16** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U kunt gebruik maken van de aanvraag module op www.ibva.nl. Gebruik hiervoor uw aanvraag code (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of via de mail/aanvraagkaart. Bij vragen kunt u informeren bij I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U kunt gebruik maken van de aanvraag module op www.ibva.nl of via de mail/aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten.

E-mail: rechten@toneelfonds.be. Telefoon: (03)3.66.44.00.

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONEN:

RITA – dementerende vrouw

LEA

BERT – kind van Janus

ANNEKE – kind van Janus

MEREL

PIET / PIETERNEL – moeder van Theo

JAN – broer van Pieterneel

CHRIST – vader van Theo

GROTE JANUS

KLEINE JANUS – zoon van Grote Janus

ABDEL

TOOS – tante

MOHAMMED – Turk ca 30 jaar

SAAR

HENK

THEO – jongen van begin twintig

(Halverwege het toneel zijn de kleedkamers: een kopie van de echte kleedkamers met alles er op en eraan: de kist met pruiken, de kleedster die staat te strijken, PILO die de pruiken op de koppen zet etc. Vooraan op het toneel zit RITA in een rolstoel. PILO heeft haar net, tijdens de pauze, op het toneel 15 jaar ouder gemaakt. Ze is nu 90 jaar. De pauze tussen drie en vier is verder gebruikt om het decor, de camping, van drie weg te krijgen. De acteurs zijn in de kleedkamers op het toneel gebleven. Sommigen zijn nog in het kostuum van drie, hebben hun pruik nog op, anderen zitten zonder pruik wat te drinken etc. De mensen mogen tijdens deze pauze de zaal verlaten maar hoeven dat niet. Dat maakt RITA, terwijl PILO haar ouder maakt, duidelijk, door met het publiek te praten als medepatiënten in het tehuis waar ze blijkbaar inmiddels zit.

Als iedereen terug in de zaal zit komen BERT, MEREL en LEA, naar de stoel van RITA. Ze blijven staan en richten de tekst meer de zaal in dan op RITA. Er staat een elektrisch kacheltje bij Rita, in de vorm van een haardvuur. RITA kijkt er lang naar.)

RITA: Wat moet ik daarmee?

LEA: Wij dachten dat u dat wel gezellig zou vinden.

RITA: Ik mag geen vuur op mijn kamer hebben.

BERT: Het is op elektriciteit tante Rita.

RITA: Wat zeg jij jongen?

BERT: Dat het een elektrisch kacheltje is.

RITA: Ik mag dan misschien wel wat los in de pan zijn, maar wat ik zie, zie ik en dit is brandend hout en ik ruik het ook. Levensgevaarlijk. Weg met dat ding.

ANNEKE: Maar vroeger zat u altijd zo graag bij de kachel tante Rita. Dit is toch net zoiets?

RITA: Wat heb ik aan vuur waar je niet warm van wordt? Wat heeft dat met vroeger te maken?

MEREL: Gezellig is ze weer.

(stilte)

BERT: Een nieuwe eeuw dames.

RITA: Het is maar gewoon een moment in de tijd.

LEA: Nog een oliebol tante Rita?

RITA: Mooi zo'n berg eten.

MEREL: Om te stikken is het hier.

BERT: Had het tehuis wat vuurwerk geregeld vannacht tante Rita?
Was het mooi?

LEA: Sterretjes.

BERT: Ah, sterretjes.

ANNEKE: Sterretjes. Ze kregen bij de koffie allemaal sterretjes. En ze hebben liedjes gezongen. Jullie hebben gisteren toch liedjes gezongen?

BERT: Waar waren jullie?

MEREL: Gewoon thuis.

LEA: Wij ook gewoon thuis.

ANNEKE: Wij ook.

(stilte)

LEA: Was jij ergens leuk met mensen zeker.

BERT: Nee. Ook gewoon thuis.

LEA: Maar wel met andere mensen zeker.

BERT: Ja. Het vaste clubje.

LEA: Richard stond om kwart voor twaalf bij de pinautomaat en toen was er al een rij!

RITA: Wie is Richard nou weer, ik kan het niet meer volgen.

LEA: Mijn man.

RITA: Mooie boel.

MEREL: Heeft Richard Oud en Nieuw bij een pinautomaat gevierd?

LEA: Ze hadden gezegd dat de computers in de war zouden raken van het millennium.

MEREL: Stond Richard om twaalf uur voor een pinautomaat?

ANNEKE: En was dat ook zo.

LEA: Wat.

ANNEKE: Van dat geld weg.

LEA: Welnee. Alles stond er natuurlijk nog gewoon op.

MEREL: Bedoelt ie met pinnen wel pinnen?

LEA: Hou 'es op Merel.

RITA: Wat een verhaal.

MEREL: Was maar naar mij gekomen.

LEA: Naar Amsterdam, tussen al die opgefokte types. Was het gezellig dan?

MEREL: Nee. Maar je had wel kunnen zien hoe ik een vuurpijl in het markies van de bovenburen schoot, hoe het touw doorbrand, het markies openklapte, de wind er onder sloeg en de straat binnen een kwartier vol brandweermannen stond. Niemand heeft nog een woord tegen me gezegd. Alsof ik het expres deed.

LEA: Dat was toch ook zo?

MEREL: Ik heb het altijd een rotfeest gevonden. Alleen maar goed om alle gaten in je lichaam vol te stoppen met slecht spul. Ik ga maar weer eens.

LEA: Je bedoelt toch niet dat je niet meegaat?

MEREL: Waar naartoe.

BERT: (fluistert) Brunch.

LEA: We zouden van hier allemaal bij mij thuis een champagnebrunch doen.

MEREL: Fucking hell.

ANNEKE: Ik heb mijn sloffen mee.

MEREL: Sloffen? Sigaretten?

ANNEKE: Ze hebben een nieuwe vloer.

LEA: Ja.

MEREL: Moeten we dan op sloffen?

LEA: We willen het nog een tijdje mooi houden.

MEREL: Fucking hell.

LEA: Ga maar weer lekker naar huis.

MEREL: Ik denk inderdaad niet dat ik dat trek. Sorry.

(stilte)

BERT: Vind je het fijn dat we er zijn tante Rita?

MEREL: Zou ze het meekrijgen? Als ik zo oud moet worden zou ik het erg waarderen als jullie mij van het viaduct zouden willen duwen.

BERT: Tuurlijk. Daar ben je familie voor.

RITA: Slaat het twaalf, moet ik huilen.

MEREL: Was ze alleen?

BERT: Tante Rita? Je zat hier gisteravond toch niet alleen?

RITA: Als je eens wist wat er allemaal kapot kan gaan: het is een hele fabriek hoor. Je denkt: ik ben best gelukkig al met al en ik heb toch altijd mijn familie nog en Henk is gekomen en dan van het een op het ander zonder dat je er om gevraagd hebt wordt er van binnen een stofje minder of wat meer aangemaakt dan goed voor je is en je bent een ander die denkt: geef mij nou maar een touw want ik maak er een einde aan. Als het mocht van Jezus.

ANNEKE: Een nieuwe eeuw. We zijn geboren in de vorige eeuw.

RITA: En wat er nog over is van de familie hoef ik ook niet meer te zien want ik snap ze toch niet.

ANNEKE: Yasmina ging om twaalf uur de stad in. Ik heb meteen de kerstboom afgetuigd.

RITA: Yasmina de stad in?

ANNEKE: Ze is vijftien Rita.

RITA: Nou denk ik toch dat jij je eigen stevig vergist. Of er moet ondertussen wat gebeurd zijn wat ze mij niet verteld hebben, dat zou kunnen.

BERT: Kom volgend jaar toch gewoon bij mij Anneke.

ANNEKE: Wat moet ik nou tussen al die homo's.

BERT: Iedereen brengt wat te eten mee, we doen spelletjes...

RITA: Kijk! Dat klinkt nou echt leuk. Ik kom. Mag ik jullie 'es wat vragen? Hoe oud ben ik?

LEA: Negentig.

RITA: Jij kan altijd zo overdrijven.

ANNEKE: U bent echt negentig.

RITA: Een versleten draadje in je hersens dat even wat sputtert en huppakee, je bent niet normaal meer. Of een slangetje dat na al die tijd een beetje dichtzit en je begint te raaskallen of je valt gewoon om. Daar heb ik allemaal geen last van.

MEREL: Nou...

LEA: Hier wordt goed voor u gezorgd. Als u omvalt hoeft u alleen

maar op een knopje te drukken.

RITA: Ik heb vijftien jaar voor die tang gezorgd. En wie zorgt er nou er 'es een keertje voor mij?

LEA: Maar, zo zou u het toch niet willen? Bij ons in de voorkamer liggen net als oma?

RITA: Jawel. Dat wil ik wel.

LEA: Maar hier heb je het toch veel beter tante Rita?

RITA: Jij zegt aan één stuk door dingen die iedereen al weet. Typisch.

MEREL: Nou, niet altijd.

RITA: Nee Toos. Eén keertje had ze een primeur, het koekoeksjong.

BERT: Merel.

LEA: Ik probeer u gerust te stellen.

RITA: Daar heb je de stem niet voor.

LEA: Dank u.

MEREL: Ik ga de terugreis aanvaarden.

(Merel gaat af)

RITA: Als je 'es wist wat er allemaal kapot kan gaan in ons.

LEA: Wat is er dan bij u kapot?

(RITA haalt haar schouders op)

RITA: Ik pas niet meer in de tijd. Ik heb zoveel tijd in me dat ze met mij hier geen raad meer weten. Er kan geen klok meer tegenop. Radertjes allemaal overstuur, radeloos.

LEA: Weet u nog wie ik ben.

RITA: Jij kan van alles zijn. Het koekoeksjong, ei van het koekoeksjong. Ik weet het niet. Ben je van vroeger?

LEA: Ik ben Lea. Het kind van Saar en Theo.

RITA: O Jezus die. Dan heb je zoveel doorgemaakt: oorlog en honger en armoede en woningnood en verdriet. Dat maak je allemaal mee. En dan zit je hier met dat uitgetrokken breiwerk in je kop wat je hersens moet voorstellen en met het kind van Theo en Saar. Waarom komt er nooit meer 'es iemand anders 'es een keertje?

LEA: Ik kom me elke week hier vrijwillig door u laten beledigen, maar Bert en Merel wonen in de grote stad.

RITA: Je kan gewoon Amsterdam zeggen. Ik weet heus wel waar dat ligt.

BERT: Waar dan?

RITA: Bij Jordanië.

BERT: Heel goed tante Rita.

RITA: Jij hebt gezegd dat Kleine Janus niet wou leven. Dat vond jij zo hoognodig te zeggen.

LEA: Best al wel een tijdje geleden.

RITA: Ik vind dat alles maar zeggen en daar dan ook nog eens je geld mee verdienen, met tegen mensen zeggen dat ze ook maar alles moeten zeggen, geen werk. Dat ze jou daar voor betalen die arme mensen.

LEA: Dat weet u dan ineens weer heel goed.

RITA: Het is gewoon oplichterij wat je doet! En een schade die je daar mee aan kan richten. Iedereen alles maar zeggen! Je zet toch ook niet alle ramen tegen mekaar open? Dat kan flink gaan tochten als je het weten wil. Er kan zomaar glas naar beneden vallen en dood.

LEA: Ik had het toen niet moeten zeggen.

RITA: Je had in de handel moeten gaan. Je weet het toch wel van je bloed? Dat stroomt niet dat rinkelt.

LEA: Kiboetsbloed, ik weet het tante Rita.

RITA: Kiboetsbloed? Wie zegt dat?

LEA: U nogal eens een keertje.

RITA: Zit ze daar nou nog, Saartje. Is dat jouw kind?

LEA: Nee, mijn moeder.

RITA: Dat jij nou net uitgesproken jij, mij elke week komt opzoeken.

LEA: Ik ben toch familie?

RITA: Anders. Is ze thuis?

LEA: Wie?

RITA: Je moeder. Is ze eindelijk thuis?

LEA: Hier bedoelt u?

RITA: Nee natuurlijk niet hier. Ze is niet hier en ze komt hier ook niet meer. Ze wou niet meer met ons. Maar is ze daar thuis wou ik

weten.

LEA: Min of meer.

RITA: Weggevloden. Krijgt toch nooit een eigen nest. Dat kunnen ze niet. Blijft rommelen. Ik snap niet waarom jij daar nou nog staat. Ik mag jou niet.

ANNEKE: Is ze altijd zo tegen je?

LEA: Nee, nu is ze in een goeie bui.

(Dan ziet RITA BERT. Ze wordt emotioneel)

RITA: Wij hebben jou de dood ingejaagd. Dat zegt zij.

BERT: Ik ben Bert. U heeft het over mijn broer, over Kleine Janus.

RITA: Daar heb ik het over.

BERT: Die wilde zelf dood tante Rita.

RITA: Dood is erg. Uit een raam vallen is heel erg. Maar niet meer hebben willen leven...

PIETERNEL: Dat is erger als dood.

RITA: Dat kan nooit alleen maar 'niet meer willen' geweest zijn.

PIETERNEL: Nee, dat was wanhoop.

RITA: Dat ie niet meer wist dat wij er voor hem waren, voor ons soldaatje, dat komt door ons. Weg is weg bij ons.

PIETERNEL: Meer gevoel hebben we niet.

CHRIST: Ik wel. Ik onthou alles. Bij mij is niemand weg.

RITA: Gelukkig nieuwjaar en willen jullie nou weggaan? Jullie drukken mij te zwaar. En alles praat maar door mekaar, dat schiet ook niet op. Ga maar. Ga maar naar jullie eigeste leven.

(BERT, LEA, ANNEKE en MEREL lopen naar de kleedkamer)

RITA: Hallo daar! Is het een mooi leven?

(Ze kijken om)

RITA: Sjonge jonge, of het een mooi leven is Bert. Zo moeilijk is het toch allemaal niet?

BERT: Ja Rita, het is een mooi leven. Geworden. Uiteindelijk.

RITA: Anneke?

ANNEKE: Nee.

RITA: Och Anneke, och dan toch... is ie bij je weg.

ANNEKE: Al vijftien jaar Rita.

RITA: Ik heb hem nooit gemogen, Abdel.

ANNEKE: Ja. Iedereen heeft gelijk gekregen.

RITA: En we wouden helemaal geen gelijk krijgen.

PIETERNEL: Maar we kregen het.

ANNEKE: Jij al helemaal. Jij hebt altijd gelijk.

PIETERNEL: Ik heb bijna altijd gelijk ja. Zit ik niet op te wachten, is helemaal niet fijn. Wat heb je aan gelijk als je het niet krijgt.

ANNEKE: Ik snap je niet.

PIETERNEL: Wat ik zeg. Je hebt pas gelijk als je het krijgt.

RITA: Piet... ik hoor jou altijd. Overal doorheen. Je zit het stevigste van allemaal in m'n kop. En nou maar hopen dat je nog leeft.

PIETERNEL: Ja, zeker.

RITA: *(gaat naadloos door)* Jan Avenier, de werkelijkheid, die bestaat toch niet zei jij op het laatst? Jan?

JAN: Ja, dat zei ik ja.

RITA: 'De werkelijkheid die bestaat niet.' Ja dag. Gewoon een manier om je er makkelijk van af te maken eigenlijk.

JAN: Waar vanaf?

RITA: Jij zat op het eind met je kop in een morfinewolk.

JAN: Ohhhh... lekker.

RITA: Ik zit waar ik zit. En daar heb ik het mee te doen.

PIETERNEL: Een puzzel in zoveel stukjes. Die zet je niet zomaar weer in mekaar.

RITA: En dan pakt er iemand de doos, waar ik net die puzzel op z'n plek heb gelegd. En die doet paf!

(Ze maakt een beweging alsof iemand de doos even kort en hard omhoog zwiept.)

PIETERNEL: Kan je weer opnieuw beginnen.

RITA: Kan ik weer opnieuw beginnen. Ik denk dat het dat ouwe wijf is dat hier rondspookt.

(Ze kijkt naar haar handen.)

RITA: Kijk! Daar is ze weer! Piet! Jan! Daar is dat ouwe wijf weer dat

steeds aan m'n rok zit te friemelen.

JAN: Rita.

RITA: Pappa?

JAN: Pappa?

PIETERNEL: Jan.

RITA: Nou Jan Avenier, nou was een beetje vastigheid toch wel handig geweest, eerlijk gezegd met je. Ik zweef maar heen en weer in de tijd.

PIETERNEL: En alles losse endjes.

RITA: Ik had ze moeten nemen.

JAN: Wie?

RITA: Je kinderen. Toen Annie doodging had ik ze moeten nemen.

JANUS: Dat is tegen Janus.

RITA: Ja. Tegen jou ja. Hoe heet ie ook alweer?

JANUS: Welk?

RITA: Die soldaat. Het ligt op het puntje van mijn tong. Kom...

JANUS: Kleine Janus.

JAN: Het jong in haar hart.

RITA: Ja Jan Avenier. Ik heb dat jong in mijn hart. Jij was er niet zo gek op, op Kleine Janus.

JAN: Jawel Rita. Ik toch wel Rita?

RITA: Ik heb het tegen baas Janus. Je hebt je hand overspeeld Janus Avenier.

JANUS: Ik heb jullie groot gemaakt.

TOOS: En weer klein.

JANUS: En weer klein.

CHRIST: Ze gaan Janus, ze gaan.

ABDEL: Ik breng Mohammed naar een hotel.

ANNEKE: En dan kom ik weer terug.

ABDEL: En dan kom ik weer terug.

PIETERNEL: Maar hij kwam niet terug.

ANNEKE: Hij kwam niet terug.

ABDEL: Dag Anneke. Niet vergeten.

ANNEKE: Wat?

ABDEL: Het was liefde.

ANNEKE: Ja, het was liefde.

ABDEL: Maar ik ging.

JANUS: En we wisten het.

CHRIST: Ja, we wisten het.

ANNEKE: Ik niet. Ik wist het niet.

PIETERNEL: Maar we deden niks.

CHRIST: Dat was dom. Maar er was op je hart gestaan.

JANUS: Gestampt. Op mijn hart gestampt. Hammie had ik onder controle.

ABDEL: Maar Abdel niet.

MOHAMMED: Ik kan het niet. Het is van baas Janus.

JANUS: Ik had ze nooit samen alleen moeten laten.

ABDEL: Ik kan ons en heel de familie in Marokko een toekomst geven.

JANUS: En we deden niks.

MOHAMMED: Toch niet alles?

PIETERNEL: Moe.

CHRIST: Heel moe.

JANUS: Op.

ABDEL: Teken nou maar. Goed zo.

ANNEKE: Zondag niet, maandag niet, dinsdag niet.

RITA: Geef maar hier met dat Yasmientje. Jij moet zoveel huilen, dat is niet goed voor dat kind.

ANNEKE: De week daarna niet, en de week daarna ook niet.

MOHAMMED: Denk je dat Anneke komt als het hotel restaurant af is?

ABDEL: Ze komen allemaal en ze zullen trots zijn.

MOHAMMED: Rita ook denk je?

JANUS: Dag centjes.

ANNEKE: Dag mijn Abdel, mijn liefde.

ABDEL: Ik wacht op je.

MOHAMMED: We wachten op jullie.

ABDEL: Het werd het mooiste hotel restaurant van heel Marokko.

ANNEKE: Maar ik bleef hier.

ABDEL: Ja. Je bleef daar.

MOHAMMED: Geen dag meer gelukkig.

HENK: Je had je opvolger gevonden Janus.

JANUS: Ik heb het niet gezien.

MOHAMMED: Baas Janus... het spijt me.

JANUS: Wat de vloed bracht, nam het tij weer weg.

RITA: Hij heeft het over Kleine Janus denk ik. Baas Janus was niet zo gek op Kleine Janus dacht ik. Piet? Piet?

PIETERNEL: Nee, hij was niet gek op Jankestein.

RITA: Och... Jankestein.

JANUS: Diep van binnen misschien toch wel Rita.

RITA: Diep van binnen liggen je darmen en die stinken.

JANUS: Da's ook weer waar.

PIETERNEL: Je ziel weegt 21 gram. 21 onverklaarbare grammen verschil tussen de laatste adem en dood.

RITA: Ik heb altijd al geweten dat ik een ziel had, maar ik wist niet dat je er ook zo'n plezier van kon hebben zei Kleine Janus.

PIETERNEL: Zei Jan.

RITA: Wie?

PIETERNEL: Zei Kleine Janus.

RITA: Hij sloeg de deur te hard dicht. Alsof dat jong daar wat aan kon doen. Alsof er bij jou nooit wat uit je handen is gevallen Janus Avenier.

JANUS: Ach, het was maar geld. Drie keer langs start en je hebt weer een beginnetje.

CHRIST: Maar je kwam niet meer langs start.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

info@toneeluitgeverijvink.nl

072 5112407

“Samenspelen” is ons motto